

Κι' ἄν πάθῃμα τῶν φίλων μας θαινὸν σὲ συγκίνηση,
 δεῖξε μεγάλη φρονιμιά,
 κι' ἄν οἱ φουρνάρηδες φωμὰ
 δὲν βγάξουνε, Πρωθυπουργέ, φουρνος νὰ μὴν καπνίσῃ.

Πολλὰ σπουδαία λέγονται
 καὶ τὰ Βαλκάνια, φλέγονται.
 Σὲ δύοσι καὶ σ' ἄνατολὴ
 χιόνια καὶ σκότη παγερά...
 γιὰ τὴν ἀχλάδα λὲν πολλοὶ
 πῶς ἔχει πίσω τὴν οὐρά.

Δὲν καὶ γράφουν πῶς οἱ Πρέσβεις, σ' τὸν Δευτέρῃ, τρέχουν
 μὲ προτάσεις οἱ μαριόλοι. [δοιοι
 Ἄπ' ἀδῶ κι' ἔκει τὸν ἔχουν,
 ἴσῃ Βουλὴ τὸν ἀπαντέχουν,
 πότε σ' τὸ Σερρακοπεράτο,
 κι' ἄλλοτε σ' τὸ Κονουλάτο.

Καὶ τοῦ πέφτουνε κοντά,
 καὶ τὸν πιάνουν ἀπ' τὸ χέρι,
 καὶ τοῦ κάνουν τὴν νταντά,
 καὶ τί λένε κοῖζο τὸ ξέρεϊ.

Κάθε τόσο οὐρε κι' ἔλα,
 ἔχουνε μαζί του τρέλλα,
 κι' ἔγινε γι' αὐτοὺς μαγνήτης
 ὁ δικός μας Κυβερνήτης.

Μὰ κι' ἀπὸ τὸ γεῦμ' ἀκόμα
 καὶ μὲ τὴν μπουκιά σ' τὸ στόμα
 τὸν σηκνόνουν ἄρον ἄρον οἱ Μινότροι οἱ Σιατανάδες
 καὶ τοῦ κάνουν πατινάδες.

Εἰς τὸ ρεθμα τῆς ζωῆς μου διατὶ νὰ σ' ἀπαντήσω;
 δι' ἔμὲ ἀφοῦ δὲν ἴσο
 διατὶ;... καὶ τὰ λουπά...
 πλὴν ἐκεῖνος σιωπᾷ.

Κι' ὁ Ρωμιότος Φιλιντὸρ
 λόγια φιλικὰ προφέρει,
 καὶ ζε τ' αἶμ' καὶ ζε τ' ἄντρο
 δοιοι λένε τοῦ Δευτέρῃ.

Ὅλα ἢ πλάσεις σιωπᾷ
 καὶ τῶν Ἀθηνῶν ἢ χώρα...
 μεσογύκτιον κτυπᾷ,
 σκότους καὶ φασμάτων ὄρα.

Μόνος μὲς σ' τὴν ὥρ' αὐτῇ
 ὁ Δευτέρῃς ἔξω βγαίνει,
 καὶ σ' τὸν Ἀγγλον Πρεσβευτῇ
 τὰ μεσοῦνικα πγαίνει.

Τέτοια λένε, τέτοια γράφουν πῶς συμβαίνουν ἐδῶ πέρα
 κι' ἔδοιο κοπανοῦν ἀέρα,
 πλὴν ἐγὼ σὰν Ἄργος ἐλέπω καὶ τὰ κάτω καὶ τ' ἀπάνω,
 καὶ μὲ πολεμάρχου τόνο

τὸ σταβὶ ξαναφουκτόνω
 κι' ἄν ἀναμονῇ τὸ πιάνω.

Τέτοια καὶ δὲν τάφινω
 μὰ τὸν Ἅγιο Κωνσταντῖνο.

Ἔνα τραγοῦδι θλιθερὸ
 σ' τῆς σι τοδεῖας τὸν καιρὸ.

Εἰς τὸν προθάλαμὸν σας περιλοπος ἐμβαίνω
 μὲ μάτιμα λιμασμένα, μὲ πρόσωπο χλωμὸ...
 κυττάζω κάθε φουρνο τῆς πόλεως κλεισμένο
 κι' ἐμπρὸς σας τώρα ψάλλω τοῦ κόσμου τὸν λιμὸ.

Τί ξαφνικὸ καὶ τοῦτο σ' τῆς συμφορᾶς τὸν χρόνον,
 φωμάδων ἀπεργία καὶ κἄρο δυνατό,
 καὶ σήμερ' ἔμπροστά σας τὰ χέρια μου σταυρώνω,
 κι' ἔνα φωμιὸ κομματὶ γιὰ χέρι σας ζητῶ.

Χωρὶς σκοπὸ πλανῶμαι σὰν φθινοπόρου φύλλο,
 τὸν ἐπισοῖσὶ μου ζητῶ μὲ πληρωμῇ,
 φουρνάρης δὲν μ' ἀνοίγει, φωμὰ δὲν ἔχω φίλο,
 μὴ πως μισὸ μοῦ δῶση μαγαζάτικο φωμί.

Φωμάδων ἀπεργία... σ' αὐτὰ τὰ δύο λόγια
 νέον φωμάδων κέρδος κι' ἀκρίβεια κατοικεῖ,
 μὰς ψάλλουν καὶ τὰ δύο κοιλίτσας μοιρολόγια
 καὶ παίζε: Καραϊσκό τῆς λέρδας μουσική.

Ὅταν πλουσίους βλέπω κι' ἄλλους τρανοὺς ἐν τέλει,
 γι' αὐτοὺς δὲν δίνω θράκα καὶ κλέπτικα λεφτὰ,
 ἀπ' ἔλα τὰ καλὰ τους ζηλεύω τὸ καρβέλι...
 ἄχι! καὶ νὰ σ' εἶχα πάντα, φωμάκι λατρευτὰ.

Οἱ φουρνοὶ δὲν ζυμόνουν καὶ τοῦδετέρου τόπου,
 ὁ κόσμος σ' τὸ ποδάρι, τὸ σύμπαν πολεμαί,
 κι' ἄλλοίμιον σ' ἐκείνους τοὺς τρισσθλίους, ἐπου
 θέλου' σ' τὴν καθισιὰ τους δλάνερο φωμί.

Προχθὲς κατὶ φωμάδων παιδιὰ καλοθρεμμένα
 ἔνα καρβέλι πρώτης ἔτρωγαν μὰ χαρά...
 μοῦ δίνετε, τοὺς εἶπα, μοῦ δίνετε κι' ἔμένα;
 δὲν δίνετε μὰ φύχα, μ' ἀπὴνητησαν σκληρά.

Τρὶς εἶθε καὶ μακάρι σ' τῆς γῆς τὸ περιβέλι
 νὰ ἔρισκατε νὰ τρώτε τὸ καθημερινό,
 καὶ σὰ λιμοὺς πολέμων εἶθε νὰ τῶχουν ἔδοιο,
 κι' οὔτε κανεὶς νὰ κλίνη τοὺς χρόνους τοῦ παινοῦ.

Κι' ἐγὼ μὲ πόνον τὸν θρηνώ
 τὸν ποιητῇ Σινοδενοῦ.

Μοῦσα τὸν φάλτη τὸν τρανὸν δακροδρεκτη τὸν φάλλει,
 ποῦ τόσα μὰς καλῆθης τραγοῦδια τερνευτὰ,
 οἱ πόθοι τὸν ἀθέρμαναν τοῦ Γένους οἱ μεγάλοι,
 μ' ἔντρα μόνον ἔζησε καὶ πέθανε μ' αὐτὰ.
 Τώρα γυρίζουν ζωντανὰ σ' τ' ἀθανάτο τοῦ μηνῆμα
 μὲ μῆς ζωῆς, μὲ μῆς φωτιᾶς ἀναγεννήτρας ρίμα.